

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **V. A. D.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Hugem Körblem
sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2025, č. j. MV-145328-4/SO-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2025, č. j. MV-145328-4/SO-2025, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- III. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2025, č. j. MV-145328-4/SO-2025. Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o odvolání žalobce podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak, že změnila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 8. 2025, č. j. OAM-02990-15/DP-2025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) za účelem ostatní/jiné podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a), s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť pobyt účastníka na území není v zájmu ČR.
2. Žalovaná prvostupňový výrok změnila takto: *„Žádost se zamítá a dlouhodobý pobyt se podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) větu druhou zákona č. 326/1999 Sb. neprodlužuje, neboť je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“*

II. Žalobní body

3. Žalovaná své zamítnutí prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní staví na tom, že je naplněn neurčitý právní pojem v podobě jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Přestože žalovaná k tomuto neurčitému právnímu pojmu zmiňuje judikaturu zdůrazňující nutnost nejprve pojem vymezit a potom definovat, které konkrétní skutkové okolnosti konkrétního případu pod tento pojem patří (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69), žalovaná takové vymezení neučinila. V napadeném rozhodnutí nejsou dostatečně vymezeny skutkové okolnosti, které mají odůvodňovat naplnění neurčitého právního pojmu.
4. Dle judikatury je obvykle pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území naplněn tím, že cizinec neplnil v minulosti povolený účel pobytu, žalobce však po celou dobu účel pobytu plnil. A pokud ho chtěl či chce změnit, postupuje v souladu se zákonem o pobytu cizinců.
5. Žalovaná zjevně spekuluje nad potřebností pobytového oprávnění žalobce. Tyto spekulace jsou postaveny obecně na případech, kdy cizinec často mění účel pobytu, nebo neplní účel pobytu. Žalovaná zmiňuje bezcílné vzdělávání formou jazykových kurzů ze strany žalobce či to, že žalobce nesměřuje k původně vytyčenému cíli při vstupu na území, tj. studiu vysoké školy. Žalovaná zmiňuje, že jazykovou a odbornou přípravu ke studiu na vysoké škole lze podle zákona o pobytu cizinců prodloužit pouze jednou. Žalovaná uvažuje nad cílem pobytu žalobce, účel pobytu musí vyžadovat pobyt na území.
6. Žalobce nesouhlasí s tím, že by tyto úvahy naplňovaly pojem jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Žalobce zdůrazňuje, že účel pobytu po celou dobu řádně plní, má řádnou docházku ve vyučování. Obvykle je zamítacím důvodem neplnění účelu pobytu, například v podobě absencí ve vyučování, opakování studia pro absence či nepracování při zaměstnanecké kartě či nepodnikání při dlouhodobém pobytu za účelem podnikání. U žalobce žádný takový důvod dán není.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

7. Pokud žalobce své činnosti opakuje a žádá pro ten účel prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, činí tak v souladu se zákonem. Žalobce nedělá nic v rozporu s právem. Žalobce se o plnění účelu pobytu snaží a chová se tak, aby své povinnosti plnil. Pokud studuje, ať už ve formě přípravy na studium na vysoké školy, či ve formě jazykových kurzů, tak skutečně studuje, na vyučování dochází a aktivně se ho účastní. Pokud mu studium nejde tak, jak by si představovala žalovaná, není to důvod pro ukončení či neprodloužení pobytového oprávnění.
8. Pokud žalovaná uvádí jako argument zákaz prodloužení pobytového oprávnění za účelem jazykové a odborné přípravy ke studiu na vysoké škole více než jednou, jedná se o zákaz dle ustanovení § 44a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Pro účel ostatní zákon takový zákaz neobsahuje. Žalovaná nemůže tento zákaz svévolně rozšiřovat ve svých úvahách jako důvod pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní. Pokud by zákonodárce takový zákaz nastavit chtěl, musel by ho včlenit do zákona.
9. Úvahy žalované, zda konkrétní kurz bude dostatečný či účelný z pohledu budoucnosti žalobce, jsou irelevantní.
10. Rozhodnutí žalované lze číst tak, že žalovaná požaduje, aby účel pobytu byl spjat s ČR a dosahoval určité vyšší intenzity a kvality. To podle žalované u žalobce patrně naplněno není. Žalobce tento požadavek ze zákona nedovozuje, tento názorový proud považuje za překonaný, odkázal na stanovisko a názory předkládajícího senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-38. I přes určité odlišnosti obou případů jsou názorové ideje rozšířeného senátu relevantní a zjevně míří proti úvahám žalované. Nejvyšší správní soud zdůraznil: „*To, že by souvislost účelu pobytu delšího 3 měsíců s územím ČR měla vykazovat určitou vyšší kvalitu (hájitelnost, zdůvodnitelnost, intenzitu, těsnost či serióznost), ze zákona jednoduše vyčíst nelze. Žadatel nemá šanci zjistit, že ve své žádosti musí pro účely splnění požadavku uvedeného v § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců dokládat také zvláště silnou spjatost tvrzeného účelu pobytu s územím ČR, tedy předeštit, proč ho nelze dosáhnout mimo ně buď vůbec, nebo jen se značnými obtížemi.*“
11. Žalobce dále namítal, že pokud měla žalovaná možnost vyložit neurčitý právní pojem různými způsoby, měla použít výklad in dubio pro mitius, tedy příznivější (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2011, č. j. 10 A 168/2010-29).
12. Je zjevné, že nazírání žalované na plnění účelu dlouhodobého pobytu obsahuje dva pojmy, které žalovaná nesprávně zaměňuje. Je třeba rozlišovat účel dlouhodobého pobytu, který je zákonem o pobytu cizinců definovaný a u kterého platí pravidlo, že účel pobytu je třeba plnit, a jeho případné neplnění je potom možné sankcionovat, ať už zánikem pobytového oprávnění, neprodloužením doby platnosti pobytového oprávnění či neudělením nového pobytového oprávnění. S tím žalobce souhlasí. Druhý pojem je však cíl pobytu. Žalovaná má za to, že žalobce nemíří k nějakému cíli svého pobytu, a toto chování sankcionuje. Zákon o pobytu cizinců však nezná cíl pobytu. Cíl pobytu není definovaný. A není ani pravidlo, že nesměrování k cíli má mít za následek zánik pobytového oprávnění, neprodloužení doby platnosti pobytového oprávnění či neudělení nového pobytového oprávnění. Rozhodnutí žalované je postaveno primárně na subjektivním názoru, žalované se nelíbí, že žalobce nesměruje k nějakému cíli. Tento postup však zákon o pobytu cizinců nedovoluje sankcionovat.
13. Ke dvěma aktuálním rozsudkům Městského soudu v Praze, které zmiňuje žalovaná, žalobce uvedl, že proti oběma byla podána kasační stížnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

14. Žalobce konečně namítal, že nebyl proveden účastnický výslech, aby si žalovaná ověřila skutkové okolnosti.
15. Žalobce byl přijat ke studiu na vysoké školy, tedy jeho úsilí naučit se českému jazyku již přináší výsledky. Žalobce doložil potvrzení o studiu na Škoda Auto Vysoká škola o.p.s. v období od 11. 11. 2025 do 14. 2. 2026, jde o bakalářský program Ekonomika a management v prezenční formě.

III. Vyjádření žalované

16. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
17. Pokud jde o odkaz žalobce na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-38, žalobce se snaží vytvořit dojem, že názory uvedené v dřívějších rozhodnutích Nejvyššího správního soudu k otázce jazykových kurzů anglického jazyka a provázaností s územím ČR (viz rozsudky ze dne 21. 10. 2024, č. j. 7 Azs 22/2024-27, a ze dne 24. 10. 2024, č. j. 9 Azs 115/2024-32, a usnesení ze dne 23. 1. 2025, č. j. 9 Azs 260/2024-27) jsou překonané. Je však třeba připomenout, že žalobcem zmíněné usnesení vyjadřuje „pouze“ názor druhého senátu Nejvyššího správního soudu, který danou věc předložil k rozhodnutí senátu rozšířenému, který ale o věci dosud nerozhodl. Dosavadní judikaturu tak nelze považovat za překonanou. Nadto je třeba poznamenat, že i kdyby se nakonec uplatnil názor vyjádřený v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-38, nemění to nic na podstatě nyní projednávaného případu, neboť právě v tomto případě byla uplatněna diskrece při výkladu neurčitého právního pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území, na kterou druhý senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 8. 4. 2025 v zásadě odkazuje, když se neztotožnil s tím, že by na problematiku kurzů anglického jazyka bylo možné bez dalšího aplikovat § 56 odst. 1 písm. l) v návaznosti na § 30 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což ale nebyl případ žalobce.

IV. Obsah správního spisu

18. Účastník řízení přicestoval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 24. 10. 2022 do 15. 9. 2023, a to účelem absolvování přípravného kurzu jazyka českého organizovaného veřejnou vysokou školou, k přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy [§ 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Jednalo se konkrétně o přípravný jazykový kurz organizovaný Oddělením mezinárodních vztahů České zemědělské univerzity (dále „ČZU“), a to za účelem přípravy ke studiu akreditovaného bakalářského studijního programu Vodní hospodářství na ČZU.
19. Z údaje v cestovním dokladu vyplývá, že na území ČR přicestoval dne 10. 10. 2022.
20. Dne 25. 7. 2023 účastník podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné v rámci studia na Vyšší odborné škole cestovního ruchu a mezinárodního obchodního styku, spol. s r. o. Toto povolení mu bylo uděleno s platností od 11. 1. 2024 do 31. 8. 2024.
21. Dne 5. 6. 2024 účastník podal žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování kurzu jazyka českého organizovaného společností DBS, který měl

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

absolvovat v období od 1. 5. 2024 do 30. 4. 2025. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že toto nové povolení může být uděleno, neboť hodlá pokračovat v osvojování si znalostí českého jazyka tak, aby mohl skutečně naplnit účel, za kterým na území přijel, tedy zahájit a dokončit studium na vysoké škole. Tedy nové povolení k dlouhodobému pobytu účastníkovi vydal s platností do 30. 4. 2025.

22. Účastník však namísto toho, aby požádal o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s tím, že byl přijat ke studiu vysoké školy, žádal znovu o prodloužení doby platnosti svého dosavadního povolení k pobytu za stejným účelem, tedy za účelem absolvování jazykového kurzu českého jazyka.
23. Správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím dne 18. 8. 2025 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem ostatní/jiné podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zamítl, přičemž do výroku současně uvedl, že pobyt účastníka na území není v zájmu ČR. Správní orgán byl přesvědčený, že účastník svou aktivitu na území vůbec nesměřuje k dosažení cíle či účelu, za kterým mu bylo povoleno do ČR přicestovat a dlouhodobě pobývat, tedy za účelem získání vysokoškolského vzdělání. K doloženému dokladu potvrzujícímu účel pobytu uvedl, že se jedná opět o jiný typ vzdělávání. Účastník vstoupil na území za účelem studia na vysoké škole a bylo mu umožněno pobývat na území za účelem získání vysokoškolského vzdělání, respektive pod podmínkou, že bude studovat akreditovaný obor vysoké školy. Již v době od 24. 10. 2022 do 15. 9. 2023 měl absolvovat přípravný kurz jazyka českého zajišťovaný českou vysokou školou, jehož cílem je získání potřebné znalosti jazyka českého, aby mohl začít studovat na vysoké škole. Následně rok neúspěšně studoval obor Cestovní ruch na vyšší odborné škole v době od 1. 9. 2023 do 31. 8. 2024. Následně absolvoval další kurz českého jazyka, byť ne organizovaný českou veřejnou vysokou školou, a nyní hodlá další rok absolvovat opět další kurz českého jazyka.
24. Podle správního orgánu I. stupně může uvedené znamenat, že účastník buď nemá potřebné předpoklady, aby se v českém prostředí naučil za tři roky česky natolik, aby mohl začít studium na vysoké škole, nebo jeho úmyslem není studium na české vysoké škole vůbec zahájit. Není tak důvodné prodlužovat pobyt účastníka za účelem absolvování dalšího jazykového kurzu.
25. K tomu poukázal na to, že dlouhodobý pobyt za účelem studia udělený z důvodu absolvování jazykové či odborné přípravy ke studiu podle § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců také nelze prodloužit více než jednou, a to podle § 44a odst. 2 písm. a) téhož zákona. Sám zákonodárce tedy počítal s tím, že student během jednoho roku či nejdéle během dvou let bude schopen nabýt znalosti jazyka na takové úrovni, aby mohl začít studovat akreditovaný obor vysoké školy. Jestliže toho nebude z jakéhokoliv důvodu schopen, pak zákonodárce zapovídá, aby mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu prodlouženo. Tím se současně zabránil i zneužívání přípravných jazykových kurzů k bezcílnému zachovávaní pobytového oprávnění v ČR. Podle správního orgánu je současně nežádoucí, aby toto pravidlo, které platí pro prodlužování dlouhodobého pobytu za účelem studia, bylo obcházeno cestou vydávání a prodlužování dlouhodobých pobytů za jiným účelem, tedy za účelem absolvování jazykových kurzů českého jazyka organizovaných instituty odlišnými od veřejné vysoké školy. Tyto vzdělávací kurzy totiž nejsou podřaditelné pod vzdělávací aktivity, které jsou podle § 64 zákona o pobytu cizinců studiem, a proto takové omezení na ně přímo nedopadá. Přesto je třeba takovému zjevně bezcílnému jednání bránit, a proto

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

správní orgán zjištěný skutkový stav podřadil pod důvod zamítnutí žádosti uvedený v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

26. Správní orgán I. stupně se dále zabýval otázkou, zda důsledky napadeného rozhodnutí budou přiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců důvodu pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, dopady shledal přiměřenými.
27. Proti prvostupňovému rozhodnutí bylo podáno odvolání, ve kterém bylo namítáno, že zjištění jsou nesprávná a úvahy spekulativní a nepodložené. Podle účastníka není jeho počínání v rozporu se zákonem a není u něj žádný zákonný důvod pro to, aby mu doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebyla prodloužena. Účastník nedělá nic nelegálního, postupuje v souladu se zákonem a chová se tak, aby dodržoval jedno ze základních pravidel cizineckého práva, a to plnil účel pobytu. Aktivně se účastní jazykových kurzů a směřuje (byť třeba pomaleji) ke svému dříve stanovenému cíli, a to absolvování vysokoškolského studia. Je třeba zdůraznit, že ukončení pobytového oprávnění v nynější situaci bude pro něj mít do budoucna negativní dopady na jeho osobní rozvoj, vzdělání a budoucí profesní uplatnění. Přístup správního orgánu není přiměřený k jeho situaci. Pokud správní orgán uvažuje o tom, že nemá předpoklady k tomu, aby vůbec studoval na vysoké škole, pak je od účastníka zcela legální a legitimní, že hledá jiné směřování svého života. Pak je i zcela legální a legitimní jeho snaha účastnit se jazykových a dalších kurzů, které nejsou na tak vysoké úrovni, jako je studium na vysoké škole, ale budou mu vyhovovat.
28. Žalovaná v napadeném rozhodnutí nejprve uvedla, že správní orgán I. stupně zamítl žádost účastníka podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, přičemž do výroku napadeného rozhodnutí uvedl, že pobyt účastníka na území není v zájmu ČR. V odůvodnění napadeného rozhodnutí naproti tomu mimo jiné konstatoval: *„Jinak řečeno pobyt účastník řízení na území nenaplnil svůj prvotní cíl, jímž je získání vysokoškolského vzdělání. A je otázkou, zda jej vůbec účastník řízení naplnit chce, když žádá o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování kurzu jazyka českého a dalších kurzů, namísto toho, aby skutečně zahájil studium akreditovaného oboru vysoké školy v ČR. Správní orgán má za to, že tyto skutečnosti brání v tom, aby účastníkovi řízení prodloužil dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování dalšího jazykového kurzu, když mu byl pobyt na území umožněn, pouze z toho důvodu, že měl zahájit studium na české vysoké škole. Tedy tato skutečnost podle správního orgánu konstituuje tzv. jinou závažnou překážku pobytu účastníka řízení na území.“*
29. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je dle názoru žalované zřejmé, že důvodem pro zamítnutí žádosti bylo shledání tzv. jiné závažné překážky v jejím pobytu na území, za kterou správní orgán I. stupně považoval skutečnosti vyplývající z pobytové a studijní historie na území. Nic z odůvodnění nenásvědčuje tomu, že by správní orgán I. stupně podřadil zjištěný skutkový stav pod první ze dvou alternativních skutkových podstat uvedených v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tj. že by pobyt účastníka nebyl v zájmu ČR.
30. Žalovaná tedy konstatovala, že část výroku napadeného rozhodnutí neodpovídá jeho odůvodnění, ovšem jedná se skutečně pouze o uvedení dovětky výroku, že pobyt účastníka není v zájmu ČR. Právní ustanovení uvedená ve výroku jsou uvedena správně, neboť i tzv. jiná závažná překážka pobytu cizince na území je skutkovou podstatou, kterou zahrnuje § 56 odst. 1 písm. j) citovaného zákona. Pouhé zjevně nesprávné uvedení příslušné skutkové

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

podstaty ve výroku napadeného rozhodnutí není důvodem pro nepřezkoumatelnost, když ze spisového materiálu i z odůvodnění rozhodnutí jsou dostatečně zřejmé důvody, které vedly k zamítnutí žádosti, a že těmito důvody je shledání tzv. jiné závažné překážky v pobytu na území. V čem je tato překážka shledávána, je z odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž dostatečně zřejmé, žalovaná tak přistoupila ke změně výrokové části rozhodnutí, neboť zjištěný skutkový stav byl sice podřazen pod správné zákonné ustanovení, ale ve výroku byla uvedena nesprávná alternativní skutková podstata. Žalovaná podrobně odůvodnila, že touto změnou účastník nebude zkrácen na svých procesních právech.

31. Žalovaná potvrdila závěr, že v daném případě existuje důvod pro zamítnutí žádosti podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců s tím, že je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
32. Jinou závažnou překážku pobytu účastníka na území spatřoval správní orgán I. stupně v jeho dosavadním zjevně „bezcílném“ vzdělávání formou jazykových kurzů, kterými účastník zjevně nesměruje k původně vytyčenému cíli při vstupu na území, tj. studiu vysoké školy.
33. Žalovaná odkázala v souvislosti s výkladem tohoto pojmu na rozsudek ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, kde se Nejvyšší správní soud obecně zabýval aplikací zákonných ustanovení obsahující neurčité právní pojmy. Z tohoto rozsudku vyplývá, že správní orgány nejsou povinny obecně definovat pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ bez souvislosti s vydávaným rozhodnutím, nýbrž pouze zhodnotit, zda konkrétní skutkové okolnosti posuzovaného případu lze pod tento pojem subsumovat. Úkolem a povinností správního orgánu I. stupně tedy je, aby daný neurčitý právní pojem vymezil ve svém rozhodnutí v návaznosti na okolnosti projednávaného případu a řádně odůvodnil jeho naplnění. V této souvislosti žalovaná neshledala v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně pochybení, neboť správní orgán se zcela dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabýval ve vztahu ke skutkovým okolnostem projednávané věci naplněním pojmu závažná překážka pobytu účastníka na území.
34. Žalovaná zdůraznila, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35, vyplývá, že „zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 As 82/2011-81 ze dne 27. 12. 2011).“ Je věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nevpustí na vlastní území, a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po níž jí byl vstup a pobyt povolen. Posouzení účelu pobytu, jeho naplňování a rovněž jeho akceptace v rámci diskreční pravomoci ČR je tedy zásadní pro posouzení každého případu. Jistě je pravdou, že pokud jde o zákonem přímo definované účely pobytu, jako je např. studium, zaměstnání nebo sloučení rodiny, je diskrece správních orgánů omezena zákonem definovanými podmínkami. Jinak je to ovšem u tzv. „zbytkového“ účelu pobytu, tj. ostatní/jiné. V něm se naopak diskrece správních orgánů projevuje relativně širokým způsobem. K diskreční pravomoci ČR odkázala žalovaná na usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 5. 2024, sp. zn. I. ÚS 996/24, v němž Ústavní soud uvedl: „*Platná právní úprava je tedy postavena na tom, že poskytnutí souhlasu s pobytem cizince na území České republiky je výkonem diskreční moci státu, naproti tomu není dáno právo cizince na pobyt na území České republiky, resp. na povolení k pobytu. ... Namítají-li stěžovatelky, že správními orgány zkoumané podmínky nejsou v zákoně výslovně obsaženy, také tato jejich námitka byla vypořádána tím, že na udělení dlouhodobého víza není právní nárok a je věcí diskreční pravomoci České republiky,*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

resp. jejich orgánů a jejich správní praxe, komu a za jakých podmínek (ve vztahu k posouzení, zda daný účel je tím, který vyžaduje pobyt na území delší než tři měsíce) dlouhodobé vízum udělí. Tento závěr je zcela souladný se shora popsanou judikaturou Ústavního soudu.“ Uvedené usnesení se sice týká dlouhodobého víza za účelem rodinným, nicméně závěry v něm lze, pokud jde o diskreci ve vztahu k účelu pobytu, vztáhnout i na povolení k dlouhodobému pobytu.

35. K diskreční pravomoci ohledně jazykových kurzů anglického jazyka lze dle žalované odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2024, č. j. 7 Azs 22/2024-27, který v bodu [16] konstatoval: *„Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovanou (Komise), že slovní spojení obsažené v zákoně o pobytu cizinců „vyžaduje pobyt na území“, resp. „vyžadujícím pobyt na území“, je třeba s ohledem na celkový systém právní úpravy vykládat tak, že správní orgány mají oprávnění posoudit, zda stěžovatelkou deklarovaný účel pobytu skutečně nepřetržitý pobyt na území vyžaduje. Tvrzeň účel pobytu musí být s ohledem na konkrétní okolnosti z věcného hlediska rozumně hájitelný (zdůvodnitelný). Zvolený cíl (účel pobytu) by měl rovněž mít právé k území České republiky dostatečně intenzivní, těsnou a seriózní vazbu. Ve vztahu k posouzení účelu pobytu v kategorii ostatní/jiné není pochybením správního orgánu, pokud vyžaduje, aby daný účel byl s územím České republiky úzce spjat. Nikoli však bezvýjimečně ve smyslu, že takový účel lze bezvýhradně realizovat pouze na území našeho státu, ale je třeba hodnotit jej skrze kritérium, zda by bylo mimo území České republiky zásadně obtížnější či případně dokonce nemožné dosáhnout zvoleného účelu (zde určitého stupně znalosti anglického jazyka). Nepostačí tedy, pokud spjatost účelu pobytu s územím České republiky existuje pouze v tom ohledu, že se konkrétní činnost, pro kterou stěžovatelka žádá o pobytové oprávnění, má realizovat v České republice po dobu delší než 3 měsíce, a proto je podle jejího názoru zde nutná její dlouhodobá přítomnost. Takový výklad by ad absurdum znamenal, že správní orgány, pokud je jim doložen libovolný (i zcela nesmyslný) účel pobytu na území, v rámci kterého má být konkrétní činnost s ním spjatá realizována v České republice, nemají jinou možnost, než takový účel akceptovat a pobytové oprávnění udělit. To však odporuje výše uvedenému pojetí pobytových oprávnění cizinců na území jakožto zásadně nenárokového institutu (bez jakýchkoli pochybností u blíže zákonem neupravené, a proto blíže nedefinované kategorie „ostatní/jiné“) a pravomoci České republiky, resp. jejich orgánů rozhodnout, za jakých podmínek připustí setrvání cizinců na svém území.“ Uvedený názor pak zaujal Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 24. 10. 2024, č. j. 9 Azs 115/2024-32, a v usnesení ze dne 23. 1. 2025, č. j. 9 Azs 260/2024-27.*
36. Studium či jiné vzdělávací aktivity, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců samy o sobě nejsou samoučelnou aktivitou cizince na území, ale mají směřovat ke svému naplnění, tj. formálně ke složení závěrečné zkoušky a získání příslušného titulu či osvědčení o absolvování, materiálně pak k získání příslušné odbornosti a kvalifikace, která má studentovi umožnit výkon určitého povolání. Aby mohl být pobyt cizince za účelem studia či jiných vzdělávacích aktivit na území prodloužen, musí rovněž činit dostatečný pokrok v příslušném vzdělávání. Specifickou kategorií vzdělávání jsou pak různé jazykové kurzy. K jazykovým kurzům obecně je třeba uvést, že zákona o pobytu cizinců je zmiňuje pouze v § 64 písm. b), kdy účast na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou je považována za studium, a tedy za zákonem předpokládaný účel pobytu. Jde ovšem o určitou specifickou kategorii studentského účelu. Ve smyslu čl. 3 bodu 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11. 5. 2016, o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair (dále „směrnice č. 2016/801/EU“), se jedná

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

o přípravný kurz předcházející vysokoškolskému vzdělání v souladu s vnitrostátními právními předpisy daného členského státu. K těmto kurzům je třeba obecně podotknout, že z § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že směřují k jazykové a odborné přípravě určitého akreditovaného studijního programu vysoké školy, tj. student příjíždějící na území se tohoto kurzu účastní s určitým předem daným cílem přihlásit se následně a studovat konkrétní jím zvolený studijní program. Nelze tedy nevidět, že studium v daném přípravném kurzu není jakousi samoučelnou aktivitou, ale jedná se o aktivitu (a to i ve smyslu směrnice), která nutně směřuje k vysokoškolskému studiu, k přípravě na něj je určena. Pobyt za tímto konkrétním účelem ovšem zákonodárce explicitně omezil (a to v souladu s bodem 16 preambule směrnice), resp. mu stanovil určité mantinely, když jazykovou přípravu omezil jednak na přípravu na studium akreditovaného studijního programu na vysoké škole [viz § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců], tedy svázal ji s konkrétně definovaným cílem, a tuto přípravu na studium na vysoké škole pak omezil i časově, a to v § 44a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jímž umožnil prodloužit platnost doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia z důvodu pokračování v takové přípravě jen jednou. Pokud jde o tzv. „obyčejné“ kurzy cizího jazyka, které nejsou studiem ve smyslu § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců, k nim se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud (viz výše citované rozsudky ze dne 21. 10. 2024, č. j. 7 Azs 22/2024-27, a ze dne 24. 10. 2024, č. j. 9 Azs 115/2024-32, a usnesení ze dne 23. 1. 2025, č. j. 9 Azs 260/2024-27), s tím, že takový kurz cizího jazyka není bez dalšího akceptovatelným účelem pobytu na území, resp. nelze jej bez dalšího považovat za účel „vyžadující pobyt na území“. Pokud pak jde o kurzy českého jazyka, u těch je situace poněkud odlišná, ovšem i u těchto kurzů platí, že je možné zhodnotit jejich povahu, náplň, časovou dotaci apod. Podle názoru žalované totiž ne nutně každý kurz českého jazyka, byť je spojen s osvojováním si úředního jazyka ČR, musí nutně vést k vydání pobytového oprávnění. Současně platí, že není důvodné a v zájmu ČR, aby na jejím území pobývali cizinci opakovaně a samoučelně jen na základě jazykového kurzu českého jazyka bez jakéhokoli časového omezení a cíle. Pokud takové zjištění z podkladů konkrétního případu vyplyne, je podle názoru žalované možné shledat tzv. jinou závažnou překážku pobytu cizince na území právě ve zjevném opakovaném a bezcílném absolvování jazykových kurzů, a to bez ohledu na to, zda jde o kurz cizího jazyka nebo o kurz jazyka českého.

37. V souvislosti s účastníkem a jeho vzdělávacími aktivitami především nelze hovořit o jakémkoli pokroku ve vzdělávání ani o směřování k jeho cíli. Žalovaná má za prokázané, že účastník přicestoval na území v roce 2022 na základě vydaného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, kdy měl absolvovat přípravný jazykový kurz na ČZU, aby poté mohl být přijat ke studiu na této škole, poté si požádal o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné, tj. vzdělávací aktivity, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců. V rámci pobytu studoval Cestovní ruch na Vyšší odborné škole cestovního ruchu a mezinárodního obchodního styku, spol. s r. o. Následně si požádal opět nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné. V rámci tohoto pobytu na DBS studoval český jazyk. V rámci stávající žádosti pak doložil opětovně jako doklad potvrzující účel pobytu na území potvrzení o přijetí na DBS, kde se hodlá opět věnovat kurzu českého jazyka v období od 1. 5. 2025 do 30. 4. 2026. Z těchto skutkových zjištění dle názoru žalované skutečně bez důvodných pochybností vyplývá, že účastník svou aktivitu na území vůbec nesměruje k dosažení nějakého předem definovaného a vytyčeného vzdělávacího cíle, tím spíše pak za účelem dosažení toho cíle, který předestřel při vstupu na území a za kterým mu bylo povoleno na území přicestovat a dlouhodobě zde pobývat, tedy

za účelem získání vysokoškolského vzdělání. Z jednání účastníka a jeho pobytové a vzdělávací historie je naopak nade vší pochybnost zřejmé, že pro účastníka je vzdělávání v různých jazykových kurzech pouze vedlejším produktem, který mu má umožnit „bezproblémový“ pobyt na území. Účastník požádal o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné poté, co již na území pobýval na základě jednoho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, kdy tímto účelem bylo studium podle § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. účast na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou. Toto proložil pobytům za účelem ostatní/jiné při svém studiu cestovního ruchu na Vyšší odborné škole. Následně pak na území pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné, kdy konkrétním účelem bylo vzdělávání v kurzu českého jazyka.

38. Obecně platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia (jde-li o jazykovou a odbornou přípravu) lze podle § 44a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu pokračování v takové přípravě jednou prodloužit. Byť dané ustanovení nedopadá na účastníka řízení přímo, lze v zásadě konstatovat, že materiálně takové možnosti již využil a nevedlo to k tomu, že dále směřoval ke studiu na vysoké škole. Žádost o prodloužení doby platnosti povolení k povolení k dlouhodobému pobytu přitom účastník řízení opět spojil s kurzem českého jazyka pořádaném společností DBS, který již jednou absolvoval. Žalovaná nevidí důvod, proč by účastníkovi mělo být umožněno, aby na území nadále pobýval opět za účelem účasti v jazykovém kurzu, který jednak není jazykovou a odbornou přípravou ve smyslu § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a navíc za situace, kdy účastník jazykovou přípravu, kterou mohl využít k přípravě ke studiu na vysoké škole, již dvakrát absolvoval a kdy navíc z jeho jednání ani nevyplývá, že by k takovému cíli směřoval. Další povolení k pobytu za účelem, který sice není formálně jazykovou a odbornou přípravou ve smyslu § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ale materiálně se mu podobá (opět jde o kurz českého jazyka), když zákonodárce sám omezil takový přípravný jazykový pobyt pouze jedním prodloužením, vnímá žalovaná jako nežádoucí jev, který jde proti smyslu a účelu zákona. Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné je tzv. zbytkovou kategorií účelu pobytu nad rámec účelů, které zákon předpokládá, a je do jisté míry věcí určité diskreční pravomoci ČR a jejích orgánů a jejich správní praxe, jaký účel pobytu z hlediska jeho povahy a provázanosti s územím ČR bude považovat za účel, který vyžaduje pobyt na území, a bude tudíž považován za ten, který povede k vydání, resp. prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. V daném případě mělo jít o další v pořadí již třetí jazykový kurz. Ze samotné úpravy zákona vyplývá, že cílem zákonodárce nebylo umožnit takovou jazykovou přípravu jako časově neomezenou. Cizinec, který přicestoval do ČR za účelem, za kterým mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, by tento účel měl sledovat a vynaložit veškeré úsilí k tomu, aby nebyla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území a také aby svým jednáním neobcházel zákon. Je pravdou, že zákon umožňuje za jím stanovených podmínek změnit účel pobytu. To nicméně neznamená, že ČR a její orgány jsou povinny cizinci umožnit pobyt za jakýmkoli účelem, který on sám považuje za relevantní, neboť v tomto směru se uplatňuje právě již výše zmíněná diskreční pravomoc.
39. Žalovaná též odkázala na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2025, č. j. 19 A 17/2025-35, v němž soud posuzoval případ obdobný případu účastníka řízení a ztotožnil se s názorem, že takové situace mohou být posouzeny jako tzv. závažná překážka pobytu cizince na území. Obdobné závěry pak zaujal Městský soud v Praze též v rozsudku ze dne 28. 8. 2025, č. j. 21 A 20/2025-33.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

40. Žalovaná doplnila, že je jí z úřední činnosti znám systém a náplň kurzů organizovaných DBS. Podle současné webové prezentace nabízí DBS kurzy českého jazyka pro především vietnamsky hovořící zájemce. Kurzy probíhají každý pracovní den, a to buď v dopoledních hodinách, nebo v odpoledních hodinách. Kurzy jsou v různých úrovních náročnosti, konkrétně A0 – A1, A1 – A2 a A2 – B1. Dále z webové prezentace vyplývá, že vedle gramatiky a pravopisu jsou v rámci výuky nacvičovány různé každodenní situace a učí se o historii a o fungování ČR, o základních pravidlech a o politickém systému. Kurz se pak má zaměřovat i na orientaci v cizineckém právu a na pravidla společenského chování. V části „Praktické informace“ je pak vnitřní odkaz mimo jiné na článek o aktuálních trendech v úpravě obočí nebo o trendech v bistrech v roce 2023. Dle zkušeností žalované se webová prezentace DBS neustále mění. Z webové prezentace ovšem nevyplývá, že by kurzy byly jakkoli akreditovány nebo že by byla výsledkem kurzu jakákoli certifikovaná zkouška. Z dohody o poskytování jazykové a další výuky vyplývá, že kurz českého jazyka bude poskytován v rozsahu 9 hodin týdně, kurz základních českých reálií v rozsahu 3 hodiny týdně. Součástí dohody je rovněž volitelný kurz, a to alternativně kosmetické služby v rozsahu 6 hodin týdně nebo kurz bistro&gastro v témže rozsahu. Podle dohody student bere výslovně na vědomí, že výsledkem kurzů není žádná oficiální zkouška a kurzy nenaplnují definici studia podle českých právních předpisů. Žalovaná nechce nijak zpochybňovat podnikatelské záměry DBS, musí si ovšem nutně klást otázku, zda účast v kurzech tohoto typu, které nejsou akreditovány a nabízejí vzdělání, které lze v zásadě považovat za doplňkové, o čemž svědčí i časová dotace výuky českého jazyka (9 hodin týdně), mají být bez dalšího považovány za ty, které odůvodní hlavní účel pobytu cizince na území. Žalovaná se tedy neztotožňuje s tvrzením, že účastí v tomto kurzu účastník směřuje ke svému dříve stanovenému cíli, naopak je toho názoru, že účast v tomto kurzu nesměruje k nějakému konkrétně profesně vytyčenému cíli. Žalovaná tedy nijak nezpochybňuje záměry kurzu, pokud jde o snahu o lepší integraci cizinců pobývajících na území ČR do české společnosti, ale není přesvědčena o tom, že by účast na těchto kurzech měla být bez dalšího považována za hlavní účel pobytu cizince.
41. Žalovaná aprobovala i závěry ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Účastník měl možnost v průběhu řízení uvést skutečnosti svědčící o opaku. Nelze po správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch účastníka, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života (srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21). Kritéria pro posouzení přiměřenosti negativního dopadu rozhodnutí uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců jsou pouze demonstrativní a správní orgán posuzující přiměřenost není povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat s každým jednotlivým kritériem, stejně jako mu nic nebrání vzít v potaz i kritéria jiná, pokud si to vyžádají specifika daného případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Neprodlením doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území nedochází k porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jelikož účastníkovi není tímto postupem znemožněno do budoucna na území pobývat. Žalovaná též odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71: „*Zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či*

rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“ Mimo to právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území. Takové právo mají pouze občané ČR podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Tento závěr rovněž explicitně judikoval Ústavní soud České republiky v usnesení ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04: „*Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.*“ Napadené rozhodnutí bylo shledáno jako přiměřené, a není tak způsobilé nepřiměřeně zasáhnout do rodinného a soukromého života účastníka, a to ani s ohledem na mezinárodní závazky ČR.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

42. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
43. Soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť s tímto postupem žalovaná souhlasila a žalobce se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
44. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „*Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.*“
45. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „*Dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*“
46. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2 za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*“
47. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců: „*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“
48. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s.: „*Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*“
49. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, jak má správní orgán postupovat při výkladu pojmu „jiná závažná překážka“. Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2003, č. j. 1 As 10/2003-53, či ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, podle něhož „*se jedná o neurčitý pojem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání stěžovatele odůvodnit*“. Výkladem uvedeného pojmu se soud zabýval i v rozsudku ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 As 166/2019-27, kde mj. uvedl: „*Pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území představuje neurčitý právní pojem, jehož obsah a rozsah nelze obecně zcela přesně definovat. Při jeho aplikaci jsou správní orgány povinny patřičně odůvodnit, v jakém jednání žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu tuto překážku*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

spatřují. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně uvádí, že při aplikaci neurčitých právních pojmů dává zákonodárce správnímu orgánu prostor ke zhodnocení, zda je možné konkrétní případ pod daný pojem podřadit či nikoliv. Nejprve je tedy nezbytné vymezit rozsah pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území – tj. vymezit, jaký význam tento pojem skutečně má. Následně je správní orgán povinen vyhodnotit, zda lze skutkové okolnosti projednávané věci zařadit do rámce vytvořeného jeho rozsahem – tj. jaké skutečnosti konkrétního případu lze pod daný pojem podřadit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69).“

50. Je věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nepustí na vlastní území, a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po níž jí byl vstup a pobyt povolen.
51. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35, vyplývá, že: „zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7As 82/2011-81).“ Také v případě dlouhodobého pobytu za účelem ostatní/jiné, musí cizinec plnit během svého pobytu na území účel, pro který mu bylo toto povolení k pobytu uděleno. Dlouhodobý pobyt za účelem ostatní/jiné musí mít pokaždé určitý účel, který z nějakého důvodu nelze podřadit pod účel dlouhodobého pobytu, který je zákonem o pobytu cizinců specificky upraven.
52. Správní orgány nevyhověly žádosti žalobce o prodloužení jeho pobytového oprávnění, neboť shledaly, že žalobce nesměruje ke studiu na vysoké škole, případně že nemá předpoklady, aby studium na vysoké škole zahájil.
53. Pobytová historie žalobce a obsah správního spisu tomuto závěru skutečně nasvědčoval. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, správní orgány popsaly pobytovou historii žalobce a jasně zdůvodnily, proč mají za to, že naplňuje pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Pro správní orgány bylo podstatné, že žalobce na území ČR vstoupil 10. 10. 2022 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia (s platností od 24. 10. 2022 do 15. 9. 2023), resp. přípravného kurz jazyka českého organizovaného veřejnou vysokou školou. Následně pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné s platností od 1. 9. 2023 do 31. 8. 2024 (studium v programu Cestovní ruch na vyšší odborné škole). Dne 5. 6. 2024 podal žádost o prodloužení doby platnosti toho povolení za účelem ostatní/jiné (kurz českého jazyka a základních českých reálií a další volitelný kurz na DBS), povolení bylo vydáno na dobu od 1. 5. 2024 do 30. 4. 2025. Následně žalobce dne 4. 2. 2025 požádal opět o prodloužení doby platnosti toho povolení za účelem ostatní/jiné (kurz českého jazyka a základních českých reálií a další volitelný kurz na DBS). Z tohoto sledu událostí správní orgány vyvodily, že žalobce nesměruje ke studiu na vysoké škole, případně že nemá předpoklady, aby studium na vysoké škole zahájil.
54. Tyto závěry však byly zpochybněny skutečností, že v době vydání napadeného rozhodnutí již byl žalobce přijat k prezenčnímu studiu bakalářského programu na akreditované vysoké škole Škoda Auto Vysoká škola o.p.s. (v období od 11. 11. 2025 do 14. 2. 2026, bakalářský program Ekonomika a management, v prezenční formě).
55. Soud v souladu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. musí přihlídnout i k této okolnosti, neboť žalobce studuje od 11. 11. 2025, napadené rozhodnutí bylo vydáno až 24. 11. 2025. Jde o řízení o žádosti žalobce, byl to tedy primárně on, kdo měl vyvinout aktivitu a o přihlášce na vysokou

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

školu a následně o přijetí měl správní orgány informovat a předložit důkazy, správní orgány by byly povinny tuto skutečnost zohlednit. Vzhledem k časové souslednosti by tato tvrzení a důkazy měly spadat pod výjimku z koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu. Zároveň správní orgány neměly žádné indicie, že by měly v tomto ohledu dozjišťovat skutkový stav, neboť dle obsahu správního spisu měl žalobce navštěvovat jazykový kurz v době od 1. 5. 2025 následujících 12 měsíců, tedy do konce dubna 2026.

56. Soud takto dodává, že z hlediska dikce § 75 odst. 1 s. ř. s. není významné, že potvrzení o studiu je datováno až dnem 5. 12. 2025, neboť není podstatné, zda existoval samotný důkaz, vypovídá-li ovšem o skutečnosti existující v okamžiku rozhodování správního orgánu.
57. Soud při rozhodování zohlednil, že judikatura Nejvyššího správního soudu při posuzování existence jiné závažné překážky pobytu cizince na území vyžaduje nezbytnost posuzování všech skutkových okolností případu a vyžaduje určitou závažnost jednání cizince (srovnej závěry rozsudku ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019-27).
58. Zároveň nelze přehlédnout, že případ žalobce se částečně odlišuje od případů projednávaných Městským soudem v Praze, na které žalovaná odkazovala (rozsudky ze dne 27. 8. 2025, č. j. 19 A 17/2025-35, a ze dne 28. 8. 2025, č. j. 21 A 20/2025-33), v odkazovaných případech sice také šlo o opakované prodlužování dlouhodobého pobytu za účelem ostatní/jiné, avšak k opakovaným absolvováním jazykových kurzů přistoupily i další významné okolnosti, a to žádosti o vydání o zaměstnanecké karty (někde dokonce opakované), v odkazovaných případech cizinci ke studiu na vysoké škole nebyli v době vydání napadených rozhodnutí přijati, tedy v odkazovaných věcech nebyly závěry správních orgánů ničím zpochybněny.
59. Vzhledem k popsáním důvodům, pro které správní orgány žádosti žalobce nevyhověly (žalobce nesměruje ke studiu na vysoké škole, případně nemá předpoklady, aby studium na vysoké škole zahájil), je nezbytné při hodnocení případu žalobce zohlednit i okolnost, že žalobce od 11. 11. 2025 je přijat ke studiu na vysoké škole.
60. Z tohoto důvodu soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Žalovaná při posouzení případu žalobce zohlední ve smyslu citované judikatury všechny zjištěné individuální okolnosti, tedy i skutečnost, že je žalobce od 11. 11. 2025 přijat ke studiu na vysoké škole. Podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaná vysloveným právním názorem vázána.
61. Lze přihlédnout k tomu, zda ke studiu na zvolené vysoké škole bylo nutné absolvovat úspěšně přijímací zkoušky, případně jaká byla docházka žalobce v zimním semestru a s jakým výsledkem ukončí zimní semestr, případně též jak probíhalo dosavadní vzdělávání žalobce od jeho příjezdu o ČR a s jakými výsledky (pokud tyto informace jsou evidovány).
62. Soud pro úplnost dodává, že i nadále (stejně jako v rozsudku ze dne 27. 8. 2025, č. j. 19 A 17/2025-35) považuje za správná základní východiska žalované, že při posuzování žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem zbytkové kategorie ostatní/jiné, má širší diskreční oprávnění, kdy může zohlednit celkovou pobytovou historii žadatele a jaký význam má pro žadatele činnost, kterou hodlá na území provozovat. Na rozdíl od některých jiných účelů pobytu vypočtených v zákoně o pobytu cizinců nárokovost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné nevyplývá ani z evropského práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 64/2024-42, bod 29 a tam citovanou judikaturu a ustanovení). Zároveň soud souhlasí s žalovanou i v závěru, že i když

žalobce nežádá o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, ale za účelem ostatní/jiné, lze požadavky na plnění účelu pobytu při dlouhodobém pobytu za účelem studia přiměřeně vztáhnout i na případy, kdy cizinec žádá o udělení povolení k pobytu za účelem ostatní – vzdělávací aktivity. Rozdílem mezi těmito účely pobytu je, že studium žalobce na jazykové škole nelze podřadit pod studium podle § 64 zákona o pobytu cizinců, a tudíž žalobce nemůže žádat o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 42d zákona o pobytu cizinců. Obdobně se v případě žalobce nejedná o žádost o povolení k pobytu ve smyslu směrnice č. 2016/801/EU.

63. Není důvodná námitka nutnosti aplikace zásady *in dubio pro mitius*. V projednávaném případě nepřicházely v úvahu různé výklady zákona, nejde o nejasnost právní úpravy, ale o výklad neurčitěho právního pojmu. Příklad se odlišuje i od případu řešeného v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2011, č. j. 10 A 168/2010-29, č. 2556/2012 Sb., kde přicházely v úvahu odlišné legální definice pojmu „soustavná příprava na budoucí povolání“.
64. Námitka žalobce, že správní orgány pochybily, když neprovedly výsledek žalobce, rovněž není důvodná, neboť takový postup není v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 441/2018-32, potvrdil, že „...*povinnost provést výsledek žalobce zákon neukládá, tedy je správním uvážení správního orgánu, zda k němu přistoupí či nikoliv. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že jej není třeba, neboť je na základě spisového materiálu věc posoudit, není takový postup a priori vadou řízení.*“ Žalobce v průběhu správního řízení žádná relevantní tvrzení, k jejichž prokázání by byl účastnický výsledek potřebný, neuvedl, ani tento důkaz nenavrhoval. V dalším řízení nicméně správní orgány tento důkazní návrh žalobce zváží a odůvodní jeho případné neprovedení.
65. Soud dodává, že sám neprovedl výsledek žalobce navrhovaný k prokázání skutečností odůvodňujících žádost o přiznání odkladného účinku žalobě, tedy že byl již přijat na vysokou školu, tuto skutečnost má soud za prokázanou potvrzením o studiu.
66. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto by mu za standardních okolností náležela náhrada nákladů řízení. Soud však shledal důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s., které odůvodňují nepřiznání náhrady nákladů řízení žalobci. Žalobě bylo vyhověno pouze z důvodu, že žalobce netvrdil v rámci správního řízení významné skutečnosti, které bylo třeba zohlednit, ani nepředložil důkazy o těchto relevantních okolnostech, tyto předložil až soudu. O zamýšleném postupu aplikace § 60 odst. 7 s. ř. s. vyrozuměl žalobce. Žalobce k tomu sdělil, že skutečně nedoložil informaci o zahájení studia na vysoké škole žalované. Žalobce však dne 13. 11. 2025 podal na příslušné pobočce Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a doložil k žádosti potvrzení o studiu. Tedy informace o jeho úsilí studovat na vysoké škole byla pro žalovanou z informačního systému Ministerstva vnitra zjistitelná. Nicméně přímo žalovanou o tom žalobce neinformoval. Soud konstatuje, že po podaném odvolání ze dne 4. 9. 2025 muselo být žalobci zřejmé, že správní spis bude předán žalované k posouzení odvolání, tedy veškerá tvrzení a důkazy měla být směřována žalované k příslušné spisové značce. Žalobci nic nebránilo žalované sdělit, že podal přihlášku na tuto vysokou školu a že již od 11. 11. 2025 byl přijat. Žalovaná neměla žádné indicie, že by měla v tomto ohledu dozjišťovat skutkový stav, neboť dle obsahu správního spisu měl žalobce navštěvovat jazykový kurz v době od 1. 5. 2025 následujících 12 měsíců, tedy do konce dubna 2026. Za takové situace proto nelze klást žalované k tíži, že skutečnosti nově tvrzené až před soudem nezohlednila, případně sama nezjistila. Soud dodává, že jiné relevantní okolnosti,

kteřé by bylo v projednáváném případě potřebné při aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s. zohlednit, neshledal, ani nebyly žalobcem tvrzeny.

67. Žalovaná úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. ledna 2026

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně